

Nr 158

Av herr **Persson i Heden m. fl.**, om åtgärder i syfte att undvika användning av salt på vägar.

Under senare år har utspridning av salt skett för motverkande av halka på vägarna. Denna kemiska halkbekämpningsmetod anses vara överlägsen den mekaniska metoden, som innebär att vägarna sandas.

Saltningen har emellertid också allvarliga negativa verkningar. Den betydande moddbildning som saltet ger upphov till innebär sålunda avsevärda olägenheter för trafiken. Av snö- och saltmodd överstänkta vindrutor och lyktor utgör stora trafiksäkerhetsrisker. Den moddbelagda vägen blir vidare hal och slirig.

Negativa följder av annan art kan också påvisas. Saltet medför sålunda lätt korrosionsskador på fordonen. Vidare förstörs skor och annan beklädnad av saltet på grund av dettas frätande egenskaper. Skodon medföljande salt och modd kan dessutom skada trappor och golv, särskilt i skolor och allmänna samlingslokaler.

På vägar använt salt kan också få skadliga följder i miljöhänseende genom att det medföljer rinnande vatten till olika slag av vattensamlingar. Dricksvatten kan därigenom bli otjänligt för människor. Skador på djur- och växtliv liksom skador på vattenledningar kan inte heller uteslutas.

Det är givetvis av stor betydelse att vintervägarna blir så trafiksäkra som möjligt. Stora ansträngningar måste göras att eliminera halkan. Användande av salt har emellertid så allvarliga negativa följder att det inte kan godtas för detta ändamål så länge nämnda negativa följder kvarstår. I stället bör den traditionella sandningen komma till användning.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala att halkbekämpning med hjälp av salt må upphöra.

Stockholm den 20 januari 1970

Arne Persson (cp)
i Heden

Tage Sundkvist (cp)

Ake Polstam (cp)

Bengt Börjesson (cp)
i Falköping

Bertil Jonasson (cp)